

Slobodan Bobo Slovinić**NIKOLA SIMANIĆ, slike, crteži****Galerija Centar, april 2006.**

Centar savremene umjetnosti Crne Gore, organizovao je sredinom aprila ove godine u svojoj galeriji "Centar" u Podgorici, samostalnu izložbu slika mladog crnogorskog umjetnika Nikole Simanića (1976). Simanić je diplomirao (1998) na Fakultetu likovnih umjetnosti na Cetinju u klasi prof. Nikole Gvozdenovića, a potom je završio magistarske studije (2006) na istom fakultetu, u klasi prof. Branislava Sekulića. Do sada je priredio dvije samostalne, a izlagao je na dvadesetak grupnih i kolektivnih izložbi u zemlji i inostranstvu. Dobitnik je nagrade FLU za slikarstvo (1998) i nagrade za scenografiju CNP (2002). Aktuelnu Simanićeovu izložbu prati kolorni katalog sa uvodnim tekstom psihologa Vasa Milunovića.

U atraktivnom izložbenom prostoru u centru grada, Simanić je prezentirao četrdesetak najnovijih slika i crteža galerijskog i malog formata, realizovanih uljanom tehnikom na platnu i drvenoj podlozi, odnosno u kombinaciji akrilika, tuša i olovke. Simanić je mladi umjetnik veoma širokog interesovanja i usmjerenja, a zasigurno, želja mu je da pronađe vlastiti artistski izraz, kako bi na najadekvatniji način artikulisao kondenzovanu mentalnu amplitudinalnost, koju akumulira u svojoj nutrini. Analizirajući izložena ostvarenja, može se zaključiti da je Simanić, paradigmatički vezan za čovjeka, za ljudsko biće i ovovremene, veoma kompleksne egzistencijalne okolnosti. Zavisno od artistskog naboja, njegovo stvaralaštvo u rasponu je od figuralnog preko simboličkog do asocijativnog. Simanić impulsivno reaguje na događanja iz okruženja, ideja se uobličava na podsticajno-povratnim modalitetima misaonog i osjećajnog, odnosno na relaciji racia i anime. Bitna odlika gotovo svih njegovih slika

i crteža, skoncentrisana je u iskazno–usmjeravajućoj komponenti, zapravo narativno–značenjskom sloju. Na gotovo svim ostvarenjima fabularna potka je primarna, njoj su podređeni svi ostali elementi. Sa intenzivnom željom da uđe u kompleksnije slojeve, Simanić unaprijed žrtvuje estetsko–vizuelne komponente, zarad neke dublje i sveopšte spoznajnosti.

Reklo bi se da crteži pripadaju primarnoj stvaralačkoj fazi i, vjerovatno zbog toga, karakteriše ih neposrednost i svježina u izrazu. Ostvareni su krajnje opušteno, nonšalantno, razbarušeno i veoma ekspresivno. Crteži zrače unutrašnjom prozračnošću, zapravo svjetlošću koja ih rastače kontra žur. Njegova crna linija je izrazito kudeljasta, fleke su ameboidne, a gotovo kompletna površina, prekrivena je gestualnim figurama, simbolima i raznovrsnom znakovnošću. Crteži de fakto predstavljaju neku vrstu intimističkih duhovnih oscilograma. Simanićevi slikarski eksplikati, bjelodano su drugačije supstituisani, kompletno su zapunjeni, bremeniti su i olovno teški. Kompoziciono su relativno svedeni i pojednostavljeni, oblici i forme su stilizovane, a iskazno–simbolički artefakti eksplicitno su upregnuti u krajnju značenjsku misaonost. Slikarska materija je posna, bez posebnog fakturaliteta, a hromatski modaliteti, zasigurno prije da pripadaju sferama "ružnog", nego li estetizovanim zonama. Naprosto ta intenzivna želja ka misaonom i iskazno–verbalnom, reflektuje se i u neposrednoj postavci. Naime, autor je svoje eksplikate naprosto aranžirao, kao jednu jedinstvenu priču, grupisao ih je u veoma zbijene skupine, a neke postavio jedne iznad drugih. Prema opštem konceptu, reklo bi se da Simanić pokušava da svjesno razgradi i demisionira sve estetske postulate, kako neposredno na slici, tako i u aranžmanu. Takvi iskoraci nijesu nepoznati u umjetničkoj praksi, no svakako, cilj je svakog savremenog, modernog umjetnika, da pronađe vlastiti, osoben i prepoznatljiv artistski iraz, pa u tom smislu Simaniću treba poželjeti puno uspijeha u budućim likovnim stremljenjima.